

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **S. A.**, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M., eur., advokátem se sídlem Praha 8 – Karlín, Karolinská 654/2, proti žalované **Policii České republiky**, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie, se sídlem 30. dubna 24, Ostrava-Moravská Ostrava a Přívoz, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28.9.2015 č.j. KRPT-208685-16/ČJ-2015-070022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28.9.2015 č.j. KRPT-208685-16/ČJ-2015-070022, jimž bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 5 zákona č. 326/1999 Sb. zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti

v některém z členských států (dále jen nařízení č. 604/2013) s tím, že doba zajištění cizince se podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. stanovuje na 30 dnů, tedy do 27.10.2015. Žalobce namítal, že žalovaná porušila čl. 28 odst. 2 a 3 nařízení č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 a vydáním napadeného rozhodnutí se dopustila protiprávního jednání přinejmenším ve dvou směrech. Jednak žalovaná zajistila žalobce na základě předpisu, jehož aplikace na případ žalobce není možná, jednak při rozhodování o zajištění nesprávně posoudila otázku, zda existuje reálný předpoklad, že k předání žalobce do jiného členského státu EU ve stanovené lhůtě skutečně dojde.

Žalobce konstatoval, že k zajištění jeho osoby na základě čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, a tím tedy ani na základě § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., nemohlo dojít, neboť chybí zákonem stanovená objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince. Žalobce v tomto směru odkázal zejména na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1.6.2015, č.j. 42A 12/2015-78, ve kterém krajský soud zdůraznil, že „podmínkou možnosti aplikace zajištění cizince dle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je existence v národní legislativě zákonem stanovených objektivních kritérií, na základě nichž je možné posoudit v každém jednotlivém případě existenci důvodů, pro které je možné se domnívat, že cizinec může uprchnout“. V označené věci soud dále shledal, že takováto definice v zákoně o pobytu cizinců chybí a neobjevuje se ani v jiném předpisu vnitrostátní povahy. Dospěl proto k závěru, že „v důsledku neexistence zákonem stanovených objektivních kritérií pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince je úprava obsažená v čl. 28 Dublinského nařízení v České republice neaplikovatelná“. Stejný právní názor v minulosti vyjádřily i německý Spolkový soudní dvůr a rakouský Správní soudní dvůr, k jejichž rozsudkům také krajský soud v uvedené věci odkázal. Správnost závěru následně potvrdily i některé další správní soudy první instance, např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 9.7.2015 č.j. 1A 47/2015-21. Žalobce má za to, že výše citované závěry jsou přenositelné i na jeho případ. I v dané věci je proto nutné konstatovat, že k zajištění žalobce došlo „na základě rozhodnutí vydaného dle právních předpisů, které byly shledány jako neaplikovatelné“, což způsobuje, že takové rozhodnutí je nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

K nesprávnému posouzení otázky žalovanou, zda existuje reálný předpoklad, že k předání žalobce do jiného členského státu Evropské unie ve stanovené lhůtě 6 týdnů skutečně dojde, žalobce uvedl, že povinnost zabývat se reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU je nezbytnou náležitostí každého rozhodnutí o zajištění, ke kterému došlo na základě čl. 28 Dublinského nařízení, resp. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce uvedl, že uznává, že na rozdíl od čl. 15 odst. 4 tzv. návratové směrnice – směrnice č. 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 Dublinské nařízení výslovně neuvádí požadavek reálného předpokladu pro navrácení či přemístění jako nutnou podmínku zákonnosti zajištění. Nicméně, podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, mohou členské státy „zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu“. Přemístění cizince do jiného členského státu EU tak představuje jediný účel, pro který může být zajištění podle čl. 28 nařízeno. Navzdory absenci výslovné normy je proto nutné považovat existenci reálného předpokladu pro přemístění cizince za podmínku, jejíž nesplnění činí zbavení osobní svobody nezákonné.

Žalobce poznamenal, že stejný závěr ostatně vyplývá i z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která zajištění cizince za účelem přemístění do jiného státu výslovně umožňuje. Činí tak prostřednictvím čl. 5 odst. 1 písm. f), který umožňuje „zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, ... proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání“. Je přitom nutné zdůraznit, že slovo „vyhoštění“ zde má autonomní význam. Dopadá nejen na situace klasického vyhoštění do země původu, ale též na situace „přemístění“ do jiného členského státu EU ve smyslu Dublinského nařízení. Evropský soud pro lidská práva pak v tomto ohledu jasně stanovil, že v případě, že „nic nenaznačuje tomu, že by orgány žalovaného státu měly reálný předpoklad vyhostit stěžovatele během doby, po kterou byl zajištěn“, stává se zajištění s čl. 5 odst. 1 neslučitelné. Jinými slovy „tam, kde jsou si orgány státu vědomy, že příkaz k vyhoštění nemůže být vykonán, zajištění nemůže být nadále považováno za zajištění osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění“. Také z Evropské úmluvy tedy vyplývá, že není-li předpoklad vyhoštění či přemístění cizince reálný, stává se zajištění nezákonné a musí být ukončeno, resp. nesmí být nařízeno.

Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 80/2009-66 ze dne 31.3.2010. V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že logickým předpokladem zajištění cizince podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je, že jeho účel bude moci být naplněn. Proto je třeba při rozhodování o zajištění brát v úvahu i podmínky převzetí cizince druhou smluvní stranou.

Z uvedeného je dle žalobce zřejmé, že k zajištění cizince na základě § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. může dojít pouze tehdy, je-li perspektiva jeho navrácení či přemístění reálná. Žalobce uvedl, že požadavek, aby se správní orgán otázkou realizovatelnosti přemístění vážně zabýval, je v tomto případě nadmíru opodstatněný. Dostupné informace totiž nasvědčují tomu, že předpoklad přemístění žalobce do Bulharska v příslušných lhůtách reálný není. Potvrzují to i statistiky ministerstva vnitra. Ze zveřejněných údajů je zřejmé, že k faktickému přemísťování cizinců do Bulharské republiky dochází spíše ojediněle. Za prvních 9 měsíců roku 2015 odeslala Česká republika do Bulharska celkem 61 žádostí o přijetí/převzetí zpět, přičemž k faktickému přemístění cizince došlo jen v sedmi případech. Přemístěn do Bulharska tak byl reálně jen každý devátý cizinec. K tomu je také nutno poznamenat, že z těchto sedmi případů byly přibližně dvě třetiny transferů realizovány v jednom jediném měsíci, a to v červnu. V ostatních měsících (vyjma dubna) k realizaci transferů vůbec nedošlo. To se týká i posledních třech měsíců července, srpna a září. Je tedy zřejmé, že ačkoliv výkon faktického přemístění žalobce do Bulharska nelze zcela vyloučit, statistická pravděpodobnost přemístění je spíše malá, tj. přibližně 11,5 %. Absolutní vyloučení možnosti transferu však aplikace kritéria reálného předpokladu pro přemístění nevyžaduje. Jak ostatně konstatoval Soudní dvůr Evropské unie ve vztahu k interpretaci pojmu „reálný předpoklad pro vyhoštění“ ve smyslu Návrátové směrnice, „pouze skutečný předpoklad, že může dojít k úspěšnému vyhoštění..., odpovídá reálnému předpokladu pro vyhoštění a ... tento neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, že dotyčný bude...přijat ve třetí zemi“. Závěry Soudního dvora Evropské unie lze analogicky vztáhnout i na případ zajištění ve smyslu čl. 28 Dublinského nařízení. Míru 11,5 % úspěšných přemístění do Bulharska je přitom nutné hodnotit z hlediska aplikace kritéria reálného předpokladu pro přemístění spíše adjektivem „nepravděpodobné“ vždy „pravděpodobné“. A to tím spíše, že za poslední 3 měsíce byl počet realizovaných transferů do Bulharska nulový. Možnost přemístění žalobce do Bulharska nelze považovat za

pravděpodobnou, a tedy neexistuje reálný předpoklad, že k přemístění žalobce do Bulharska ve lhůtách stanovených Dublinským nařízením skutečně dojde.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že v době vydání předmětného rozhodnutí postupovala zcela v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a dle Nařízení Evropského parlamentu a rady EU č. 604/2013, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaná uvedla, že 28.9.2015 bylo s žalobcem vedeno správní řízení ve věci neoprávněného vstupu a pobytu na území České republiky, kdy mu bylo téhož dne správním orgánem Oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort, Policie České republiky pod č.j. KRPT-208685-18/ČJ-2015-070022 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona č. 326/1999 Sb.

Dne 28.9.2015 bylo žalobci rovněž vydáno rozhodnutí o zajištění dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 5 zákona č. 326/1999 Sb., za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropského parlamentu a rady EU č. 604/2013, neboť bylo správním orgánem zjištěno, že cizinec prochází v systému EURODAC. Tudíž je jednoznačně a nespochybnitelně zjištěno, že cizinec je žadatelem o mezinárodní ochranu v Bulharsku.

Žalovaná dále konstatovala, že na základě zjištění nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření dle ust. § 123b a § 123c zákona č. 326/1999 Sb. s tím, že tento názor je v souladu s judikaturou (rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 5A 33/2011, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 76/2011, č.j. 2 Azs 49/2015). Žalovaná uvedla, že po zhodnocení skutkového stavu dospěla k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b, § 123c zákona č. 326/1999 Sb. je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující a nebyla zde záruka, že by cizinec z území vycestoval. Zdůraznila, že žalobce nedisponoval platným cestovním dokladem a vízem, ani finančními prostředky potřebnými k pobytu na území České republiky a následnému vycestování z území České republiky, a proto přistoupila k zajištění. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle shora citovaného ustanovení by v daném případě bylo neúčelné. Uvedeným rozhodnutím byla stanovena doba zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, a to s přihlédnutím, že cizinec nedisponuje platným cestovním dokladem, finančními prostředky a taktéž k předpokládané složitosti i přípravy výkonu předání podle výše uvedeného právního předpisu prostřednictvím Odboru azylové a migrační politiky ministerstva vnitra. Tato doba byla stanovena po pečlivém posouzení případu zvláště s přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem. Žalovaná konstatovala, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou v rozhodnutí uvedeny. Byl zde tedy naléhavý veřejný zájem na neodkladném ukončení žalobcova protiprávního jednání a zabránění jeho pokračování.

Žalovaná dále uvedla, že je toho názoru, že v případě žalobce je užití zvláštního opatření za účelem vycestování neúčinné. Jeho úmysl byl zřejmý – dostat se do Německa. Bez ohledu na to, přes kterou zemi cestoval, směřoval do cíle své cesty, který si vymezil již při svém odjezdu z Turecka. Žalovaná se proto domnívá, že by zvláštní opatření za účelem vycestování nebylo v jeho případě účinné. Podle § 123b odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie, přičemž posuzuje, zda jeho

uložením neohrozí výkon správního vyhoštění (zde výkon přemístění). Policie je tak povinna posoudit dvě podmínky z tohoto ustanovení vyplývající, a to, zda je cizinec schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a současně, zda neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon předání cizince.

V konkrétním případě není účastník řízení schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje odůvodněná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání, neboť se výslovně vyjádřil, že cílem jeho cesty bylo Německo, do kterého směřoval. V České republice nemá v úmyslu zůstat. Je důvod se domnívat, že v jeho případě by uložení zvláštního opatření nesplnilo zamýšlené očekávání a cizinec by opustil území směrem do Německa. Uložením zvláštního opatření by tak byl ohrožen výkon jeho předání a takové opatření by bylo neúčinné.

Žalovaná dále uvedla, že při svém rozhodování se zabývala i přiměřeností zajištění, kdy vycházela zejména z ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., jakož i z vyjádření v protokolu o výsledku účastníka řízení, a zjišťovala další možné důvody mající vliv na posouzení přiměřenosti tohoto rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že účastník řízení je v produktivním věku a zdravotně v pořádku. Dle jeho slov v České republice nebyl a nemá zde žádné známé ani příbuzné, což znamená, že nemá v České republice žádné rodinné vazby. Délku jeho pobytu na území lze počítat v řádech hodin, takže je vyloučeno, aby si cizinec vytvořil silnější vazbu k České republice, které by byly překážkou v jeho umístění do zařízení a následném přemístění do Bulharska. Vzhledem ke krátké době pobytu na území, neznalosti jiného než perského jazyka a k jeho vyjádření, že nevěděl, že je v České republice, je také vyloučeno, aby si na území vytvořil kulturní či sociální vazby intenzitou překračující vazby k zemi původu. Žalovaná poukázala na to, že účastník má minimální finanční prostředky. Není schopen si tedy zajistit ubytování, stravu a základní hygienické prostředky. Také je dle jejího názoru nutno konstatovat, že bez povolení k pobytu, znalosti jazyka a zdravotního pojištění je vyloučeno, aby si byl schopen finanční prostředky na svou obživu a ubytování legálně obstarat.

Z výše uvedených důvodů má proto žalovaná za to, že zajištěním účastníka řízení a jeho umístěním do zařízení nedojde k porušení práv na jeho rodinný a soukromý život a toto zajištění není nepřiměřené vzhledem k okolnostem případu.

Žalovaná dále uvedla, že dne 29.10.2015 obdržela informaci z Odboru azylové a migrační politiky ministerstva vnitra ze dne 26.10.2015, kdy OAMP MV Dublinské středisko obdrželo souhlasné stanovisko bulharské strany o převzetí žalobce zpět na své území. Tudíž důvody zajištění cizince z tohoto pohledu nadále trvají. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního a § 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

V projednávané věci z předloženého správního spisu zjistil soud následující skutečnosti. Dne 26.9.2015 ve 23:55 hod. byl žalobce kontrolován hlídkou Policie

České republiky v mezinárodním rychlíku R 406 Chopin jedoucího z Rakouska do Německa na trase Vídeň-Berlín přes Českou republiku. Policistům nepředložil platný cestovní doklad ani platné vízum či povolení k pobytu, které by jej opravňovalo ke vstupu a pobytu na území České republiky. Došlo k jeho zajištění v souladu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Následně bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 28.9.2015 č.j. KRPT-208685-16/ČJ-2015-070022 žalobce za přítomnosti tlumočníka z jazyka českého do jazyka perského uvedl, že je státní příslušník Iráku, trvalý pobyt má na adrese Irák, Chonaken. Z této země odešel pěšky bez dokladu mimo hraniční přechod do Istanbulu v Turecku. Z Turecka přeplul lodí do Řecka, odtud odcestoval do Makedonie. V Makedonii pak vozidlem taxi odjel směrem k srbským hranicím. Následně se autobusem dostal k chorvatské hranici. Chorvatští policisté jej s ostatními odvezli autobusem k vlaku směrem do Rakouska. Z Vídně odjel 26.9.2015 mezinárodním rychlíkem směr Berlín. Žalobce uvedl, že jízdenku na rychlík z Vídně do Berlína si nekupoval, protože už neměl žádné finanční prostředky. Do Německa cestuje proto, že tam chce žít a pracovat. V České republice nikdy nebyl, nechce zde zůstat, nemá na území České republiky žádné závazky nebo pohledávky, které by mu bránily ve vycestování z území České republiky, nemá zde ani žádné rodinné vazby. V České republice o azyl požádat nechce. Chce co nejdříve opustit území České republiky a odjet do Německa. Správní orgán provedl s žalobcem daktyloskopování na stanici LSS 3000 spojené s lustrací v systémech za účelem ztotožnění v systémech ASIS s negativním výsledkem a EURODAC s pozitivním výsledkem (shoda s IDBG1BR105C150920016 se záznamem v Bulharsku).

Dne 28.9.2015 žalovaná vydala rozhodnutí, jímž podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. uložila žalobci povinnost opustit území České republiky a byla mu stanovena doba k opuštění území České republiky do 10 dnů od doručení rozhodnutí s tím, že pokud v průběhu doby k opuštění území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.

Rozhodnutím ze dne 28.9.2015 č.j. KRPT-208685-16/ČJ-2015-070022, které bylo téhož dne žalobci doručeno do vlastních rukou, žalovaná rozhodla, že žalobce se podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 5 zákona č. 326/1999 Sb., zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států s tím, že doba zajištění cizince se podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. stanovuje na 30 dnů, tedy do 27.10.2015.

Rozhodnutím ze dne 26.10.2015 č.j. KRPT-208685-32/ČJ-2015-070022 žalovaná rozhodla, že se doba trvání zajištění podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. prodlužuje a stanovuje se na 14 dnů.

Žalovaná při rozhodování o zajištění dle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o pobytu cizinců na území České republiky, vycházela ze zjištění, že žalobce vstoupil na území České republiky neoprávněně bez platného víza či povolení k pobytu, dopustil se porušení povinností cizince dle ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., tedy povinnosti

pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak a že žalobce vstoupil na území neoprávněně a současně jde o žadatele o mezinárodní ochranu v Bulharsku, a proto mu bylo dne 28.9.2015 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území dle ust. § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., a následně bylo rozhodnuto, že je důvod pro jeho zajištění dle ust. § 129 odst. 1 a 3 téhož zákona s odkazem na nařízení č. 604/2013. Při rozhodování o zajištění se žalovaná zabývala možnými překážkami předání cizince. Vycházela z toho, že žalobce nemá na území České republiky žádné trvale žijící příbuzné, v České republice byl pouze krátkou chvíli, navíc dle jeho vyjádření do protokolu ani neměl v úmyslu usadit se v České republice, Česká republika nebyla cílem jeho cesty, nýbrž pouze tranzitní zemí, při jeho snaze dostat se do Německa. Žalovaná uvedla, že žalobce bude předán do Bulharska, tedy země, která se zavázala sdílet hodnoty uznávané Evropskou unií a nepředpokládá, že by žalobci navrácením mohlo hrozit uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, nebo by mohlo být vycestování žalobce v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a konstatovala, že v době rozhodování o zajištění jí nebyly známy žádné překážky, které by bránily předání žalobce do Bulharska, tedy do země příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaná konstatovala, že zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího předání na základě readmisní dohody lze pouze v případě, existuje-li hrozba nebezpečí skrývání se. Žalovaná dovodila na základě předchozího jednání žalobce, že nebezpečí skrývání se z jeho strany v tomto konkrétním případě hrozí. Poukázala na to, že žalobce sám do protokolu uvedl, že již při svém odjezdu z Iráku bylo cílem jeho cesty Německo. Za účelem dosažení svého cíle opakovaně nelegálně překročil vnější hranice Evropské unie s tím, že cestoval z Turecka až do Rakouska a z trasy, kterou absolvoval, je zřejmé, že jeho cesta skutečně po celou dobu směřovala do Německa. Žalovaná uzavřela, že svým jednáním žalobce prokázal, že ve snaze o dosažení svého cíle nemá zábrany porušovat právní předpisy jak evropského, tak vnitrostátního práva a toto jednání nedává záruku, že bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území České republiky do doby, než bude předán do Bulharska. Zdůraznila také, že žalobce uvedl do protokolu, že nechce zůstat v České republice, ale chce odjet do Německa, tedy do země, která byla původním cílem jeho cesty. Dle názoru žalované z tohoto důvodu je zcela reálné se domnívat, že v případě jeho nezajištění by dokončil svůj úmysl, se kterým přicestoval – opustil by Českou republiku směrem do Německa a existuje tak hrozba nebezpečí skrývání se.

Žalovaná současně dovodila, že nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření dle ust. § 123b a § 123c zákona č. 326/1999 Sb. K tomuto závěru se žalovaná přiklonila poté, co zjistila, že žalobce nemá finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací přemístění a v České republice nežije ani žádný jeho příbuzný či známý, který by ho ubytoval, případně za něho finanční záruku složil. Nadto vyslovila názor, že v případě žalobce je užití zvláštního opatření za účelem vycestování neúčinné, neboť, jak již výše uvedeno, úmysl žalobce byl zřejmý – dostat se do Německa. Tento jeho úmysl byl trvalý, bez ohledu na to, přes kterou zemi cestoval, směřoval do cíle své cesty, který si vymezil již při svém odjezdu z Turecka a zvláštní opatření za účelem vycestování by tak nebylo v jeho případě účinné. Žalovaná uvedla, že podle § 123b odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie, přičemž posuzuje, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění (zde výkon přemístění). Při rozhodování je policie povinna posoudit dvě podmínky z tohoto ustanovení vyplývající, a to, zda je cizinec schopen

splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a současně, zda neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon předání cizince. V daném případě dle názoru žalované není žalobce schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje odůvodněná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání, neboť se výslovně vyjádřil, že cílem jeho cesty bylo Německo, do kterého směřoval. V České republice nemá v úmyslu zůstat, je důvod se domnívat, že v jeho případě, že by uložení zvláštního opatření nesplnilo zamýšlené očekávání a žalobce by území opustil směrem do Německa a uložením zvláštního opatření by tak byl ohrožen výkon jeho předání a takové opatření by bylo neúčinné.

Žalovaná se zabývala při svém rozhodování i přiměřeností zajištění ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o pobytu cizinců na území České republiky a učinila závěr, že zajištěním žalobce a jeho umístěním do zařízení nedojde k porušení práv na jeho rodinný či soukromý život a toto zajištění není nepřiměřené vzhledem k okolnostem případu. Zdůraznila, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, bez cestovního dokladu a víza a povolení k pobytu, s minimálními finančními prostředky a možností si je obstarat, neuvedl žádné skutečnosti, pro které by pro něho zajištění bylo nepřiměřeným zásahem. V České republice nemá žádné rodinné vazby, nemá zde ani žádné známé a vzhledem ke krátké době pobytu na území, neznalosti jiného než perského jazyka a k jeho vyjádření, že nevěděl, že je v České republice, je také vyloučeno, aby si na území České republiky vytvořil kulturní či sociální vazby intenzitou překračující vazby k zemi původu.

Dobu zajištění žalovaná stanovila podle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. na 30 dnů.

Podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle ust. § 129 odst. 5 téhož zákona, policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle čl. 28 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez příslušnosti v některém z členských států členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li

vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

Mírnějším donucovacím opatřením se podle § 123b a § 123c zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, rozumí tzv. zvláštní opatření za účelem vycestování, jimiž jsou povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (§ 123b a § 123c uvedeného zákona). V rozsudku č.j. 7 As 107/2012 Nejvyšší správní soud konstatoval, že před zajištěním cizince za účelem jeho předání podle § 129 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c citovaného zákona a tuto úvahu promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince.

Podle názoru soudu za situace, kdy žalobce vstoupil dne 26.9.2015 na území České republiky neoprávněně bez platného víza či povolení k pobytu a dopustil se tak porušení povinnosti cizince dle ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o pobytu cizinců na území České republiky, tedy povinnost pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak, a současně je žadatelem o mezinárodní ochranu v Bulharsku, postupovala žalovaná v souladu s § 50a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů a vydala dne 28.9.2015 rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území, a následně v souladu s nařízením č. 604/2013, a to čl. 28 a § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb. rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím o jeho zajištění za účelem předání do Bulharska, kde žalobce požádal o mezinárodní ochranu a které je příslušnou zemí k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s Nařízením Dublin III (nařízení č. 604/2013). Překážky předání žalobce do Bulharska nebyly zjištěny, neboť na území České republiky žalobce nemá žádné příbuzné ani známé, nemá v úmyslu v České republice pobývat, považoval ji za tranzitní zemi při snaze dostat se do Německa. Bulharsko je zemí, které sdílí hodnoty uznávané Evropskou unií, jedná se o bezpečnou zemi, která dodržuje lidsko-právní úmluvy celosvětové i evropské.

Soud se ztotožňuje s úvahami žalované ohledně hodnocení možnosti uložení mírnějších donucovacích opatření, přičemž uložení zvláštního opatření musí být upřednostněno před zajištěním cizince, ovšem pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Soud souhlasí se závěrem žalované, že jestliže žalobce na území České republiky nemá zajištěno žádné ubytování, je bez finančních prostředků, pak uložení zvláštního opatření ve smyslu výše citovaného § 124 zákona o pobytu cizinců použít nelze. Nadto další podmínkou pro uložení zvláštního opatření je i to, aby uložení takového opatření neohrozilo správní vyhoštění. Jestliže žalobce sám do protokolu uvedl, že nechce zůstat v České republice, ale hodlá odjet do Německa, tedy do země, která byla původním cílem jeho cesty a z protokolu o jeho výslechu také vyplývá, že za účelem dosažení svého cíle opakovaně nelegálně překročil vnější hranice Evropské unie a z trasy, kterou absolvoval, je zřejmé, že jeho cesta po celou dobu skutečně směřovala do Německa, souhlasí soud s názorem

žalované, že toto jednání žalobce, jehož se dopustil, nedává záruku, že bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území České republiky do doby, než bude předán do Bulharska, a je zcela reálné se domnívat, že v případě jeho nezajištění, by dokončil svůj úmysl, se kterým přicestoval, tj. opustil by Českou republiku směrem do Německa. V daném případě tedy existuje hrozba nebezpečí skrývání se a zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Na rozdíl od žalobce soud zastává názor, že je zde potenciální možnost jeho vydání a výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť z obsahu správního spisu, a to z informace z Odboru azylové a migrační politiky ministerstva vnitra ze dne 29.10.2015 vyplývá, že ministerstvo vnitra dne 26.10.2015 obdrželo souhlasné stanovisko bulharské strany s převzetím žalobce zpět na své území a v nejbližších dnech tak bude možno realizovat jeho předání do Bulharska.

Soud nesouhlasí ani s žalobní námitkou žalobce, že k jeho zajištění došlo na základě rozhodnutí vydaného dle právních předpisů, které byly shledány jako neaplikovatelné s argumentací, že k zajištění na základě čl. 28 Dublinského nařízení a tím ani na základě § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o pobytu cizinců na území České republiky, nemohlo dojít s odůvodněním, že chybí zákonem stanovená objektivní kritéria pro posouzení existence nebezpečí útěku cizince. Tento názor soud považuje za rozporný s dosavadní judikaturou soudů např. s rozhodnutími Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 79/2010-153, č.j. 2Azs 49/2015-50, č.j. 1Azs 39/2015-56, č.j. 9 Azs 199/2014-48. Soud se ztotožňuje s názory Nejvyššího správního soudu v usnesení č.j. 9Azs 122/2015-88. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud uvedl, že „dosavadní praxe žalované v případě zajišťování cizinců za účelem jejich předání dle čl. 28 nařízení Dublin III byla předvídatelná, nevykazovala prvky svévole, měla oporu v zákoně vyloženém ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaná považovala nebezpečí útěku za běžný neurčitý právní pojem, který na základě svého uvážení v každém jednotlivém případě interpretovala ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem. Toto uvážení žalované, resp. kritéria v něm obsažená, přitom ve své podstatě odpovídalo judikatuře Nejvyššího správního soudu. Způsob hodnocení existence nebezpečí útěku byl ustálený, při výkladu tohoto pojmu se neprojevovala dle poznatků Nejvyššího správního soudu z rozhodovací činnosti libovůle správního orgánu. Dále uvedl, že v posuzované věci byla podmínka existence vážného nebezpečí útěku pečlivě vyhodnocena. S přihlédnutím k dosavadní praxi žalované a ustálené judikatuře vykládající objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku se Nejvyšší správní soud domnívá, že absolutní požadavek na zákonné zakotvení objektivních kritérií pro posuzování existence vážného nebezpečí útěku, bez něhož zajištění není možné, lze označit za zbytečně formalistický. Právní jistota cizinců se po eventuálním přijetí zákonné úpravy vymezující objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku nijak nezvýší.“.

Soud proto v dané věci nesdílí názor v žalobcem odkazovaném rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 42A 12/2015-78.

Ze všech shora uvedených důvodů soud shledal námitky žalobce jako nedůvodné a žalobu proto v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci

úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 4.11.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně